

GABI

színdarab (gyerekeknek) arról, hogy milyen nehéz a szülőknek feldolgozni egy gyerek halálát és arról, hogy milyen nehéz egy gyereknek kivívni a neki járó igaz szeretetet és odafigyelést

Kolibri színház; picike, barátságos, jól szervezett, frappáns – épp, mint a madár, aminek a nevét kölcsönkérte.

A színpad előtt színes párnák várják az aprónépet – ahogy a kolibrinek a levegőben való egyhelyben lebegés a természetes, a gyerekeknek a földön ülés. Hiába SZÍNHÁZ, ez nem azt jelenti, hogy feszengve, csendben ülsz egy széken, míg újra kigyulladnak a fények. Itt lehetsz természetes: fetrenghetsz a párnákon. Kevésbé hajlékonyaknak van persze szék is – nekik az a természetes.

Egyébként itt is csendben ülsz. De nem azért, mert ide készülvén, fogmosás és fésülködés közben is a lelkedre kötötte ezt az anyukád. Azért, mert tátott szájjal nem lehet hangoskodni, legföljebb ámuldozni és nevetni. És itt mindenki ezt teszi.

Az apró színpadon most fehér leplek lógtak. Ahogy a nézőtéri fény elhalványult, megjelent 4 alig látható fehér alak (na, itt már tátva volt az összes száj, de hang nem jött ki rajtuk!) és beálltak a leplek mögé. Aztán forogva felkelt a nap – gyerek-rajzolta, mosolygós, barátságos, meleget árasztó – neki ez a természetes. És a nappal együtt felkelt Gabi. Gabi, aki nem egy angyal, de nem is akar az lenni (még jó, sokan nem vagyunk!). Gabi 6 éves, és nagyon különleges. Nem azért, mert nem egy angyal. És nem is azért, ahogyan kinéz: édes kis copfos kislány tornacipőben (neki ez a természetes, így tud jól jönni-menni, mozogni). Azért különleges, mert van egy bátyja, Gábornak hívják, és ő egy angyal. De igaziból! Mert csak rövid időre jött ide közénk a földre, aztán, mikor 3 éves volt, kiszállt az ablakon, és angyal lett. És így – bár a bátyja, kisebb Gabinál. Ez látszik a sírkövén is, amit Gabi a szüleivel minden héten meglátogat. Gabi így nagyobb, de fiatalabb a bátyjánál. Aki egy angyal. És mint ilyen, mindig rendet tartana, és mindig megenné az ebédet, sőt, még kérne is egy adagot – az angyaloknak ez természetes...

Gabiéknak az természetes, hogy különlegesek: nem csak azért, mert a temetőbe járnak, és mert mindig meglocsolja Gabi a síron a virágokat

KOLIBRI FÉSZEK

gyermekelőadások testközelben!
Bp. VI. Andrássy út 74.

KOLIBRI
GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI SZÍNHÁZ

Guy Krneta

GABI

Fordította: Fábri Péter

Játsszák:
Bodnár Zoltán
Szívós Károly
Tisza Bea
Török Ágnes

Zene: Novák János
Díszlet-jelmez-báb: Orosz Klaudia
A rendező munkatársa: Horváth Csilla
Rendező: a TÁRSULAT

Testvérek gyakran féltékenyek a kisebbekre, mert úgy érzik, őket jobban szeretik. Történetünkben a kisebb testvér, Gabi érzi reménytelennek helyzetét, mert szüleinek kedvence Gábor, aki még Gabi születése előtt, három évesen egy balesetben meghalt. Gabi tehát megkezdte különös szabadság-harcát, melynek egyetlen célja, hogy végre saját jogán is kivívja szülei megbecsülését. A színpadon négy művész mozgat egy bábót, Gabit, és a minden helyszínt meglevevítő díszletet. Főhősünk meséje nyomán életre kel az egész család.

(egyik kannával a másik után, sokat-sokat, hisz Gabi nem egy angyal, szeret locsolni, ez gyerekeknél természetes!), hanem azért is, mert mindig megterítenek ebédnél Gábornak is. De mivel Gábor egy angyal, és rendes ételt nem eszik, ezért Gabi apukája eszi meg az ételt helyette. Ez furcsa. Minek teríteni, ha nem eszi meg?! Gabi mamája azt mondja, azért kell ez, mert ha nem tennék, Gábor azt hihetné, elfeledték. De Gábort nem

lehet elfelejteni, hisz ő egy angyal. Gabiék családjában az természetes, hogy mindig gondolnak Gáborra. Van Gábornak gyásznapija is! Olyankor mindenki felveszi a hosszú feketét, a férfiak kalapot, és templomba mennek; énekelnek, és imádkoznak, és énekelnek, és imádkoznak, és így tovább. Ott ez természetes.

A gyásznapi utáni napon van Gabi születésnapja. És természetesen aznap is gondolnak Gáborra. Mindig a Gábor... gondolnak a Gáborra, terítenek a Gábornak, meglátogatják Gábort a temetőben...

Egyszer Gabi is kipróbálta, amit Gábor, mielőtt kiszállt volna az ablakon: felmászott ő is az ablakpárkányra, amit természetesen nem szabad, hisz a tizediken laknak. Gabi anyukája természetesen nagyon megrémült, és sírt, és elverte Gabit, aztán természetesen bocsánatot kért a verésért. Pedig Gabi nem esett volna ki, hisz ő már 6 éves, nem 3, mint a Gábor!

Egy nap Gabi anyukája elment vásárolni, és arra kérte Gabit, rakjon rendet, míg visszaér. De Gabi nem akart, ő nem egy angyal! Kinyitotta az ablakot, elé tolta a széket, de nem szállt ki az ablakon. Elbújt a szekrény mögé nagyon csendben, és elaludt. És ekkor valami nagyon különös dolog történt: Gabi anyukája hazajött, és nem találta Gabit, hívták a rendőroket, mindenki csak Gabit kereste. Mikor már Gabi megunt, hogy a szekrény mögött legyen, nekivágott megkeresni azokat, akik őt keresik. És ekkor még különösebb dolog történt: benne volt a parkban egy bácsi újságijában, hogy „a mi szeretett Gabink meghalt”. Gabi nem hitt a fülének, és rohant a temetőbe, ahol tényleg mindenki ott volt hosszú feketében, kalapban, és mindenki Gabit siratta. Gáborra most senki nem gondolt, csak Gabira. Ez természetes ilyenkor. És az ő temetése is olyan volt, mint Gábor gyásznapija szokott lenni: énekeltek, és imádkoztak, és újra és újra, és locsolták a virágot a síron, aminek a síremléke természetesen nagyobb volt, mint Gáboré, és Gabi neve állt rajta. Később, mikor már vége lett mindennek, és Gabi hazament a temetőből, hiába csengetett a lakásuk ajtaján: apukája mérgesen elzavarta: ők nem ismernek Gabit! Gabi már nincs, Gabi meghalt, angyal lett! Gabi hiába bizonygatta sírva, hogy bizony él, apukája nem hitte. És ekkor történt meg a legnagyobb csoda: anyuka hazaért a bevásárlásból, és megtalálta Gabit a nyitott ablakú szobában – az ablak előtt a székkal – a szekrény mögött sírva.

És ekkor Gabi anyukájának megváltozott a természete: nem sikított, nem kiabált, főleg nem vert, csak ölelt, és együtt raktak rendet. És nem is mondta, hogy Gábor, az az angyal, milyen rendet tartana... Sőt, ebédnél azt mondta, Gábor már evett, és kérte Gabit, szedje le a terítéket. Ezután már nem volt természetes, hogy terítenek Gábornak, és apuka megeszi a részét.

Persze különleges család maradtak, hisz kevesekkel van úgy, hogy a bátyja kisebb nála. Csak azoknál, akiknek a bátyja már angyal. De a 7 évesek nem angyalok, és természetesen nem is akarnak azok lenni!

Mivel Gabi nem egy angyal, természetesen elmondott nekünk mindent, amit gondol, amit érez. Mindenki előtt szoktak másokkal példálózni, hogy az a másik milyen rendszerető, mennyire nem válogató, meg miegyéb... és ilyenkor az ember kicsit haragszik a másikra: bár ne lenne annyira jó, bár ne kellene hozzá hasonlítani, bár ne kellene rendet rakni, bár lehetnék kicsit hanyag, válogató, ez a gyerekeknél természetes! De ha az embernek a nála kisebb, már angyal bátyját hozzák fel példának, rá nem illik haragudni. Pedig... Pedig az érzés ott van, és ez természetes: az embernek nem jó, ha rosszabbnak látja magát, bárkivel szemben. Akár angyal, akár nem. Gabi nem akarta soha megbántani a szüleit azzal, hogy elmondja nekik, mennyire bántja őt, hogy ennyivel hanyagabb, válogatósabb Gábornál. Természetes, hogy a szülők nagyon-nagyon bánkódnak Gábor halála miatt (annyira, hogy már nem is vasalnak, mert amikor Gábor kiszállt az ablakon, akkor Gabi anyukája épp vasalt a másik szobában, és nem Gáborra figyelt). Csak Gabinak nem volt természetes, hogy hasonlítson Gáborra – hisz ő nem angyal! Ő egy édes copfos kislány, akit láthatunk 6 évesből 7 évesé nőni, és aki nekünk, a barátainak minden gondolatát elmondja – ez barátok közt természetes!

A közönség? Az is természetes. Nem „viselkedik”, ahogy egy színházban szokás, nem félti a ruháját és a sminkjét! A gyerekek összekuporodnak, majd felnyújtózkodnak a földön a párnákon, az ingujjukba törlik a könnyeiket, amikor kicsorran... és fesztelenül kacagnak, ha kell. Ahogy a felnőttek! Ők is sírnak és kacagnak – nem néztem, de lehet, hogy ők is az ingujjukba törölték a könnyeiket, ez, ha a szívére figyel az ember, mint a gyerekek, természetes!

A színészek? Nem is voltak színészek... Gabi volt, meg a fehér leplek, amik folyton átváltak, hol templomot formáztak, hol csúszdát, hol úttestet – ez a lepleknél természetes. Meg vetített képek is voltak a lepleken, amikről Gabi mesélt. Talán ő rajzolta őket, szépek voltak nagyon, és színesek! Na jó. Az igaz az, hogy voltak színészek – de nem szerepeltek, pedig a színészeknek az a természetes, hanem Gabinak segítettek mesélni. Fehér ruhában voltak, és fehér balettcipőben, hogy még a lépteiket se lehessen hallani, mert csak Gabi szerepelt, nem ők.

Megmondjam az igazat? Én inkább Gabira szeretnék hasonlítani, nem Gáborra. Mindig is inkább rá hasonlítottam – én sem voltam, és nem is vagyok angyal. Én sem szálltam ki az ablakon. Néha válogatók is. De ez természetes, ha még nem angyal az ember. Szeretem Gabit. És tudom, hogy gondolni fogok Gáborra én is, ha temetőben járok, talán még viráglocsoláskor is. Vagy csak úgy, bármikor. Annyi mindenről az eszébe juthat az embernek a barátja kisebb bátyja, nem kell ahhoz neki külön teríteni!

P. Szávai Eszter